

Çark I Lethe

– Moonlight · 08 Temmuz 2025

Eşikten süzıldüm,
zamana dokunmayan bir ıssızlıktan
göğün unuttuğu bir harfin ucunda,
akşamın mor perdesinde büyüyen suskunlukla.
İçimde yırtılmış bir takvim
bozkırın göğsüne kazınmış, adı silinmiş düşler.
Ruhumda hâlâ
bir çocuğun yarım bıraktığı dua
Adımlarım titrek, bir karanlığın eşiğinde yürür,
Sanki her gölge, eski bir hatıraya mühür.

Karşılaysın sabahı
gözlerinizin çiğnediği umut aynalarına,
her şafakta uyanan, meçhul kırağı.
Kanatlarından düşen sessizlikle sarmalanmış,
ve kalbinizi sarın,
çocukluğun kırılğan kalesinde,
çünkü masumiyet,
kırılmadan saklanmalı yüreğin en derin koridorlarında.

Devran döner
zaman içinde yürür çocuklar,
gözlerinde yıldızların ateşi,
idrak uyanışı, dönüp duran zamanın kalbinde.
Ellerinde geleceğin kırılmaz zinciri.

Ve yalnızlık
bil ki,
sadece öğrenilen değil,
paylaşılan düş.
Birlikte büyüyen hayatın
kırık ama direngen şarkısı.

Rüzgârın sırtında mühürlüydü adım,
bir akşamın gerisinde

göğsüme yığılan çakıl yalnızlık
kum sustu, alev sustu, dünya sustu.
Ama ruhumun derin kuytusunda,
Lethe'nin paslı çarkları gibi
zaman hâlâ anlatıyordu seni.

Sen
bir buyruğun kırık mühürlü sayfasıydın
bir devrin kendine küstüğü
taşa başını yaslayan o eski çocuk.
Daha tomurcuktu,
gölgesine bile hasretti güneşin.

Bilirdin ki,
bazı yollar,
hiçbir yola varmazdı.
Ve bazı yıkılışlar,
başlangıcından bellidir zaten.
Bir eşik gibi şimdi:
Ey Lethe, boşluğa yaslanan
sonsuz düşüşün kapısı.
Ve ben
küllerimle yazdım seni
bir daha okunmamak üzere.

Ey Lethe, duy beni:
bu son heceydi, bu son nefes.